

La Clara Claramunt València tenia un barret màgic. Era un senyor barret, alt i negre, que vivia enganxat a un penja-robes de fusta, al rebedor de la immensa casa de la família.

Quan la nena tenia un desig, l'escrivia en un full, deixava el paper dins el barret i, al cap d'unes hores... Tatxan! Hi apareixia una bicicleta amb marxès o un gosset blanc com la neu...

Hi havia un desig, però, que no es feia mai realitat: estar-se més temps amb els pares.

I és que els pares treballaven molt i fins molt tard, i la Clara passava llargues estones sola, sola amb el barret negre i els seus regals.

Jo envejava la Clara Claramunt i per això també m'havia buscat un barret màgic. En realitat, era una gorra vella i desgastada que la mare es posava quan sortia al balcó per tenir cura de les plantes. No era tan bonica com el barret negre i alt, però jo me l'estimava perquè quan hi ficava el nas era com si em submergís en la cabellera bruna de la mare. Que si era màgica? És clar que sí!

–Aquest tros de parrac no té cap poder
–m’havia escridassat un dia la Clara
Claramunt–. Quins regals t’ha fet, a veure?

–Doncs... –vaig dubtar.

Vaig dubtar perquè, ben mirat, no me
n’havia fet cap. Ara bé, era d’un color
vermell, com els llavis de la mare quan
se’ls pintava, que enamorava.

